

Arrest

**nr. 181 706 van 2 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve
Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 maart 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster treedt op 26 november 2008 in Kameroen in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

1.2. Op 18 september 2009 dient verzoekster bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland een aanvraag in tot afgifte van een visum type D, teneinde haar echtgenoot in België te vervoegen. Het gevraagde visum wordt op 2 december 2009 goedgekeurd.

1.3. Verzoekster komt op 18 december 2009 het Schengengrondgebied binnen en wordt op 20 januari 2010 in het bezit gesteld van de elektronische F-kaart.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 9 maart 2011 de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 8 september 2016 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [C. N.], geboren te [...], op [...] en van Kameroenese nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Op 09.12.2010 werd ons de informatie doorgegeven door de gemeente Deurne dat betrokkene kwam melden dat zij en haar echtgenoot uit elkaar zouden zijn, aangezien haar echtgenoot een relatie heeft met een andere vrouw. Wanneer betrokkene wordt ingelicht over de gevolgen hiervan voor haar verblijfsrecht, probeert ze haar woorden terug te trekken en vraagt of de adreswijzing kan ongedaan gemaakt worden.

Naar aanleiding hiervan werd een relatieverlag opgevraagd. Uit deze woonstcontrole blijkt opnieuw dat de echtgenoot van betrokkene haar 'op straat heeft gezet'.

De gegevens van het rijksregister bevestigen dat betrokkene sedert 03.11.2010 een aanvraag tot inschrijving in Antwerpen deed, dat haar echtgenoot zelf sedert 27.07.2010 op een ander adres dan het gezamenlijke staat ingeschreven en dat betrokkene sedert diezelfde datum als alleenstaande staat vermeld.

Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis en 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Met de bestreden beslissing wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de verzoekster, waarbij haar tevens een bevel om het grondgebied te verlaten binnen een termijn van 30 dagen opgelegd wordt, en wel om de reden dat er geen gezamenlijke vestiging meer zou zijn tussen verzoekster en haar echtgenoot.

Artikel 40ter Vw. definieert als familielid van een Belg, onder andere het familielid zoals vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° Vw. kent aan de minister of zijn gemachtigde de mogelijkheid toe om, binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf, een einde te stellen aan het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie is en die verblijft in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, onder meer in het geval waarin:

“4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bepaald in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Volgens het Europees Hof van Justitie, alsook het Grondwettelijk Hof, dient voormelde bepaling zo geïnterpreteerd te worden, dat het niet langer gezamenlijk gevestigd zijn van een derdelander, familielid van een burger van de Unie, en de burger van de Unie, aanleiding kan geven tot een intrekking van het verblijfsrecht, wanneer het niet-echtgenoten betreft. Met andere woorden, indien de derdelander en de burger van de Unie gehuwd zijn, mag het verblijfsrecht van de derdelander niet ingetrokken worden louter op grond van de overweging dat er niet langer een gezamenlijke vestiging bestaat, of anders gezegd, in het geval dat de echtgenoot slechts feitelijk gescheiden leven.

Zo oordeelt het Europees Hof van Justitie in haar arrest van 13 februari 1985, nr. 267/83:

“...

[D]at het huwelijk niet als ontbonden kan worden beschouwd, zolang de echtscheiding niet door de bevoegde instantie is uitgesproken. Dit is niet het geval bij echtgenoten die enkel gescheiden leven, ook wanneer zij voornemens zijn zich later van echt te laten scheiden.

...

De gezinsleden van een migrerend werknemer, in de zin van artikel 10 van verordening nr. 1612/68, moeten niet duurzaam bij hem wonen om een recht van verblijf krachtens deze bepaling te hebben;"

Verzoekers in bovenstaande zaak voerden terecht aan dat de regelgeving oplegt aan de burger van de Unie om in afdoende huisvesting te voorzien voor de gezinshereniger, hetgeen meestal impliceert dat de betrokkenen een gemeenschappelijke gezinswoning betrekken. Deze vereiste werd ingevoerd opdat geen risico zou bestaan dat de derdelander dakloos wordt of ten laste van het sociale zekerheidssysteem van de betrokken Staat zou vallen. Uit de regelgeving kan echter geen verplichting van werkelijke samenwoning afgeleid worden. Indien de betrokken derdelander zelf kan instaan voor een afdoende huisvesting, mét of zonder de echtgenoot, is aan de doelstelling dat betrokkene niet ten laste van de overheid zou vallen, reeds voldaan.

Samengevat oordeelt het Europees Hof van Justitie derhalve dat (1) echtgenoten die hoedanigheid blijven vervullen tot op het moment dat het huwelijk ontbonden wordt door de bevoegde instanties; en dat (2) echtgenoten niet verplicht zijn duurzaam samen te wonen, opdat de derdelander die echtgenoot is van een burger van de Unie zijn afgeleid verblijfsrecht zou kunnen genieten. Zeker niet indien de derdelander, familielid van een burger van de Unie zelf voor zijn huisvesting kan instaan.

In haar arrest van 8 november 2012, nr. C-40/11, bevestigt het Europees Hof van Justitie voorgaande rechtspraak:

"57. Wat vervolgens de banden tussen verzoeker in het hoofdgeding en zijn echtgenote betreft, dient te worden opgemerkt dat, om overeenkomstig artikel 2, punt 2, sub a, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd als 'familielid' van een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, deze bepaling voor de betrokken persoon geen andere voorwaarden stelt dan zijn hoedanigheid als echtgenoot.

58. Het Hof heeft in het kader van de aan richtlijn 2004/38 voorafgaande Unierechtelijke handelingen steeds vastgesteld dat het huwelijk niet als ontbonden kan worden beschouwd, zolang de echtscheiding niet door de bevoegde instantie is uitgesproken en dat dit niet het geval is bij echtgenoten die enkel gescheiden leven, ook wanneer zij voornemens zijn zich later uit de echt te laten scheiden, zodat de echtgenoot niet duurzaam bij de burger van de Unie moet wonen om een afgeleid verblijfsrecht te hebben (zie arrest van 13 februari 1985, Diatta, 267/83, Jurispr. Blz. 567, punten 20 en 22)."

Het Grondwettelijk Hof, verwijst in haar arrest van 26 september 2013, nr. 121/2013 naar bovenstaande rechtspraak van het Europees Hof van Justitie, en overweegt:

"B.36.8. Om in overeenstemming te zijn met artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, dient artikel 42ter van de wet van 15 december 1980 derhalve zo te worden geïnterpreteerd dat de zinsnede <<of [er] [...] geen gezamenlijke vestiging meer [is]>> niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner, wat overigens ook blijkt uit het gebruik van het woord <<of>>, maar enkel op de andere familieleden die een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging hebben gekregen."

Bovenstaande hogere Europese en nationale rechtspraak is klaar en duidelijk.

Zolang het huwelijk niet ontbonden wordt door de bevoegde instanties, c.q. de familierechtbank, behoudt het familielid van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie is, zijn of haar hoedanigheid van 'echtgenoot' ten aanzien van de Belg/burger van de Unie, ook indien betrokkenen feitelijk gescheiden leven en er derhalve geen gezamenlijke vestiging is.

Ingevolge Europese en nationale hogere rechtspraak staat vast dat de zinsnede "geen gezamenlijke vestiging meer is" in artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° Vw. NIET slaat op de echtgenoot of echtgenote van een burger van de Unie/Belg, doch enkel op de andere familieleden van de burger van de Unie.

Immers, zolang betrokkenen nog gehuwd zijn, bestaat steeds de kans dat zij zich alsnog verzoenen. Het is niet aan de overheid, verwerende partij, om uit te gaan van de hypothetische toekomstige situatie van echtscheiding, minstens niet om zich op een dergelijke situatie te baseren voor het nemen van een beslissing tot intrekking van verblijfsrecht. Minstens vermag de overheid geen extra voorwaarde aan de wet toevoegen, in die zin dat zij de voorwaarde van 'gezamenlijke vestiging' zou vereisen, waar artikel 40ter juncto 40bis van de Vreemdelingenwet slechts vereisen dat de betrokkene de burger van de Unie of Belg begeleidt of zich bij hem voegt.

In casu is de verzoekster nog steeds officieel gehuwd met de heer [L.A.]. Zij leven inderdaad enige tijd feitelijk gescheiden, doch uit de stukken en verklaringen van beide partners mag blijken dat zij wel degelijk de wederzijdse intentie hebben om hun huwelijk alsnog te redden en zich te verzoenen.

In zijn brief d.d. 10 maart 2011 verklaart de heer [L. A.] formeel:

"To whom it may concern

I [L. A.] [NN ...] currently undergoing traditional treatment in Ethiopia do hereby certify that [C. N.] is still my wife.

Just as in every home, couples and marriages, there exist differences and misunderstandings. I state here categorically that I and my wife are not thinking of divorcing. Both my wife and I including our family are currently working on our matrimonial problems and we are already seeing the results. I believe that what we need at this time is regular counseling and not to be investigated upon as common criminals.

This letter is issued to serve the purpose for which it deserves."

Ook de verzoekster toont zich nog steeds bereid zich te willen verzoenen met haar echtgenoot en de draad van hun huwelijk terug te willen opnemen.

Dat de bestreden beslissing derhalve de artikelen 40ter juncto 40bis van de Vreemdelingenwet, en het artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet geschonden heeft, door het verblijfsrecht van de verzoekster in te trekken met bevel om het grondgebied te verlaten, louter op grond van de overweging dat de verzoekster feitelijk gescheiden leeft van haar echtgenoot, burger van de Unie/Belg."

2.1.2. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij licht het middel toe als volgt:

"In §4, 4° van artikel 42quater Vw. wordt een uitzondering voorzien op de mogelijkheid het verblijfsrecht in te trekken in het geval ...

"Bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek; en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, §4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet."

Verzoekster werd mishandeld door haar echtgenoot. Zij werd geslagen, veelvuldig. Op moment van de mishandeling en het geweld werd zij echter zodanig psychisch klein gehouden, en bedreigd, dat zij niet naar de politie durfde te stappen om een klacht in te dienen tegen haar echtgenoot wegens huiselijk geweld, slagen en verwondingen. Bovendien wist zij niet welke instantie haar verder zou kunnen helpen. Vandaar dat verzoekster geen hard bewijsmateriaal kan aanbrengen dat dit huiselijk geweld staat.

Verzoekster bevond zich wel degelijk in de bovengeciteerde situatie, waardoor de uitzondering van artikel 42quater, §4; 4° Vw. op haar van toepassing was."

2.1.3.1. Beide middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld. De Raad merkt in dit verband voorafgaandelijk op dat beide middelen enkel concreet worden betrokken op de bestreden beëindigingsbeslissing en dan ook enkel in het licht van deze beslissing worden onderzocht.

2.1.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beëindigingsbeslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit de uiteenzetting van de middelen blijkt ook dat verzoekster kennis heeft van de motieven in rechte en in feite die aan deze beslissing ten grondslag liggen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht of van de aangehaalde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.1.3.3. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beëindigingsbeslissing ten grondslag liggen, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen vervat in artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In casu verkreeg verzoekster een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in functie van haar Belgische echtgenoot op grond van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De relevante bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet luiden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beëindigingsbeslissing als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

In de loop van het derde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, vermeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, volstaat de motivering, gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element, enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie. Hetzelfde geldt voor familieleden van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, in de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf.

§ 2. [...]

§ 3. [...]

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien :

[...]

4° hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

In casu werd een einde gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekster omdat er geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging tussen de echtgenoten. In dit verband werd gemotiveerd dat verzoekster zelf op 9 december 2010 aan de gemeentediensten meedeelde dat zij en haar echtgenoot uit elkaar waren nu haar echtgenoot een relatie had met een andere vrouw, al trachtte zij naderhand – gewezen op de mogelijke gevolgen hiervan voor haar verblijfsrecht – haar verklaringen in te trekken. Verweerder wees vervolgens op een naderhand, in januari 2011, uitgevoerde woonstcontrole waaruit bleek dat de echtgenoten niet meer samenleven sinds augustus 2010 wegens relatieproblemen en de echtgenoot verzoekster op straat zou hebben gezet. Verder werd er op gewezen dat de gegevens van het rijksregister bevestigden dat verzoekster sinds 3 november 2010 een aanvraag tot inschrijving deed in Antwerpen, dat haar echtgenoot sinds 27 juli 2010 op een ander adres dan het gezamenlijke adres stond ingeschreven en verzoekster sinds diezelfde datum als alleenstaande stond vermeld. Er werd zodoende niet louter gewezen op het gegeven dat er niet langer sprake was van een samenwoning, doch ook op het gegeven dat de echtgenoten feitelijk uit elkaar waren.

De Raad stelt vast dat verzoekster de gedane vaststellingen als dusdanig niet betwist. Zij geeft niet aan dat hierbij werd uitgegaan van een incorrecte feitenvinding. Zij benadrukt wel nog steeds gehuwd te zijn met haar echtgenoot en stelt dat uit de stukken en verklaringen van hen beiden blijkt dat zij de wederzijds intentie hebben om hun huwelijk alsnog te redden en zich te verzoenen. Zij wijst in dit verband op een brief gedateerd op 10 maart 2011 van haar echtgenoot.

De Raad wenst in dit verband allereerst te benadrukken dat blijkens de gegevens van het rijksregister zoals deze voorhanden zijn in het rechtsplegingsdossier verzoekster op 11 december 2015 in Kameroen uit de echt is gescheiden van haar toenmalige echtgenoot. De echtscheiding werd op 30 maart 2016 overgeschreven in België. Zij is aldus niet ernstig waar zij voorhoudt heden nog steeds te zijn gehuwd of te werken aan het redden van het huwelijk. Verder stelt de Raad vast dat de brief van haar intussen ex-echtgenoot waarnaar zij thans verwijst, dateert van na het nemen van de bestreden beëindigingsbeslissing en het bestuur met dit stuk aldus geen rekening kon houden. Verzoekster kan niet dienstig wijzen op stukken die dateren van na het nemen van deze beslissing om de onwettigheid van deze beslissing te horen vaststellen. Gelet op de gedane vaststellingen van het bestuur dat beide echtgenoten aangaven dat zij niet langer samen waren, dat zij intussen op een ander adres verbleven en stonden ingeschreven en dat verzoekster als alleenstaande stond ingeschreven en nu ten tijde van het nemen van de bestreden beëindigingsbeslissing wezenlijk geen concrete aanwijzingen voorlagen dat nog effectieve pogingen werden ondernomen om het huwelijk te redden of zich te verzoenen, kan niet worden vastgesteld dat verweerder kennelijk onredelijk heeft gehandeld door te oordelen dat niet langer bleek dat er sprake was van een gezamenlijke vestiging. Hiertoe is op zich geen samenwonen vereist, zoals het bestuur ook niet stelt, doch wel een minimum aan relatie of gezinscel tussen de echtgenoten (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). De thans in dit verband naar voor gebrachte verklaringen van de betrokkenen zijn daarenboven duidelijk afgelegd in het licht van de (mogelijke) beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster en zonder dat hierbij concreet aannemelijk wordt gemaakt dat ten tijde van het nemen van de bestreden beëindigingsbeslissing effectief pogingen werden ondernomen om de relatie alsnog te redden. Louter algemene beweringen in deze zin kunnen in casu niet volstaan om te besluiten tot de onwettigheid van de bestreden beëindigingsbeslissing.

Verzoekster betoogt vervolgens dat artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ 13 februari 1998, C-267/83; HvJ 8 november 2012, C-40/11) en het Grondwettelijk Hof (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013) zo dient te worden geïnterpreteerd dat in haar situatie pas een einde kon worden gesteld aan haar verblijfsrecht wanneer zij uit de echt was gescheiden en niet op basis van de vaststelling dat er niet langer sprake was van een gezamenlijke vestiging. Zij wijst op de mogelijkheid dat zij en haar echtgenoot zich zouden verzoenen.

De Raad benadrukt dat het Grondwettelijk Hof in overweging B.36.8 van voormeld arrest een voorbehoud maakt met betrekking tot de zinsnede *“of er is geen gezamenlijke vestiging meer”* uit artikel 42ter, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, in die zin dat het Hof stelt dat dit geen betrekking heeft op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner. Het Hof maakt dit voorbehoud evenwel niet met betrekking tot artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Het Hof wou met het voorbehoud de conformiteit van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet met artikel 13, § 1 van de richtlijn 2004/38/EU verzekeren, daar waar de situatie van verzoekster niet onder het toepassingsgebied van deze richtlijn valt (RvS 19 november 2013, nrs. 10.068 (c) en 10.070 (c)). Verzoekster was immers de Kameroense echtgenote van een Belgische man van wie niet blijkt dat deze gebruik maakte van zijn recht op vrij verkeer. Verzoekster kan zich niet dienstig beroepen op de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG.

De reden waarom het Grondwettelijk Hof opteerde voor een bepaalde interpretatie van de bepaling die is opgenomen in artikel 42ter, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet geldt in casu derhalve niet. De Raad wijst er in dit verband op dat het Grondwettelijk Hof er expliciet op wees dat het zich uitsprak omtrent *“een situatie die alleen binnen de werkingsfeer valt van artikel 13, lid 1, van de voormelde richtlijn 2004/38/EG.”*

Verzoekster kan niet dienstig voorhouden dat de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in strijd zou zijn met de Europese regelgeving. Zij verwijst verder naar de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie zoals deze ook wordt aangehaald in voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof. Haar situatie betreft evenwel, zoals reeds werd aangehaald, een puur interne situatie, zonder enig grensoverschrijdend aspect. De door verzoekster aangehaalde rechtspraak betreft de uitlegging van de richtlijn 2004/38/EG die niet op haar situatie van toepassing is. Verzoekster kan niet worden gevolgd in haar standpunt dat de overwegingen van het Grondwettelijk Hof inzake de toepassing van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet of de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake situaties waar een burger van de Unie gebruik maakte van zijn recht op vrij verkeer in voorliggende zaak kunnen worden aangewend om te stellen dat verweerder de bepalingen van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet – die de mogelijkheid bieden om een verblijfsrecht te beëindigen van een derdelander die dit verblijfsrecht ingevolge een huwelijk verkreeg – niet

vermag toe te passen in een zuiver nationale situatie. Zij maakt ook niet aannemelijk dat verweerder door het verblijfsrecht te beëindigen omdat er geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging een voorwaarde zou hebben toegevoegd aan de wet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet voorzag zo uitdrukkelijk de mogelijkheid om het verblijfsrecht te beëindigen op deze grond. Waar verzoekster vervolgens aangeeft dat deze bepaling aldus een voorwaarde lijkt te stellen die niet zou zijn voorzien in artikel 40ter juncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, dient de Raad er op te wijzen dat dit in wezen neerkomt op een kritiek op de wet waarvoor hij niet bevoegd is. Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat verzoeksters interpretatie van artikel 40ter juncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, in het licht ook van het bepaalde in artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, geen steun lijkt te vinden in deze wet. Er wordt andermaal gewezen op vaste rechtspraak van de Raad van State dat de gezinshereniging met een Belgische echtgeno(o)t(e) weliswaar geen samenwonen vereist doch wel steeds een minimum aan relatie of gezinscel tussen de echtgenoten (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407; RvS 19 november 2013, nrs. 10.068 (c) en 10.070 (c)).

Verzoekster betoogt vervolgens dat, nu zij slachtoffer zou zijn geweest van familiaal geweld, artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet op haar van toepassing was en op deze grond haar verblijfsrecht niet kon worden beëindigd. Zoals verzoekster zelf ook aangeeft, kan zij evenwel geen begin van bewijs voorleggen van dit voorgehouden familiaal geweld vanwege haar echtgenoot. Hiervan zijn ook geen concrete aanwijzingen voorhanden in het administratief dossier. Aldus is de Raad niet in de mogelijkheid vast te stellen dat verzoekster zich dienstig op deze wetsbepaling kan steunen.

De beschouwingen van verzoekster laten niet toe te concluderen dat verweerder een incorrecte toepassing heeft gemaakt van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet of dat hij de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden heeft genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.3.4. In zoverre verzoekster zich nog beroept op een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat dit artikel specifiek familieleden van burgers van de Unie betreft, en niet familieleden van Belgen, en aldus niet blijkt dat verzoekster zich op zich dienstig op deze bepaling kan beroepen. De thans betreden beëindigingsbeslissing is verder genomen op grond van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet en niet op grond van de artikelen 40bis of 40ter van de Vreemdelingenwet. Voor het overige kan worden volstaan met een verwijzing naar voorgaande bespreking van het middel.

2.1.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van verzoekster laat niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

2.1.3.6. De beide middelen zijn, in al hun onderdelen, ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Zij stelt als volgt:

“De bestreden beslissing werd pas d.d. 8 september 2016 aan verzoekster betekend, maar liefst 5 jaar en 6 maanden NA het nemen van de bestreden beslissing zelf.

Verzoekster was zich derhalve op geen enkel moment bewust van het feit dat enkele maanden na haar verhuis naar haar huidige adres, een beslissing werd genomen die haar verblijfsrecht intrekt. Verzoekster bleef tot op de dag van betekening van de beslissing werken, betaalde haar facturen, volgde taal- en

inburgeringscursussen, maakte vrienden, engageerde zich voor anderen via vrijwilligerswerk, bouwde een stabiel leven op. Dit alles is volledig en enkel te danken aan de inzet en positieve ingesteldheid van verzoekster, en haar wilskracht om nooit ten laste te moeten vallen van het sociale zekerheidsstelsel van de Belgische Staat.

Zij woont reeds onafgebroken in België sinds het jaar 2009. Op heden verblijft verzoekster reeds 7 jaar in België, periode waarin zij België beschouwt als haar thuis.

Indien uw Raad zou oordelen dat het verblijfsrecht van verzoekster op het moment van de beslissing anno 2011 inderdaad wettig kon ingetrokken worden op grond van de overweging dat zij niet langer gezamenlijk gevestigd was met haar echtgenoot, quod non, én indien uw Raad tevens zou oordelen dat de uitzonderingsgrond van artikel 42quater, §4, 4° Vw. niet van toepassing is op verzoekster, dient minstens vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing manifest onredelijk is in het licht van de situatie anno september 2016, moment waarop de bestreden beslissing aan verzoekster betekend werd, en dienvolgens moment waarop de bestreden beslissing feitelijke gevolgen sorteert.

Indachtig artikel 42quater, §1, derde lid Vw. dient de verwerende partij rekening te houden met de in het artikel vermelde criteria aangaande de persoonlijke situatie van betrokkene, "bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf". Sensu stricto is het momentum van deze plicht gefixeerd op het moment van het nemen van de beslissing zelf.

Verzoekster werd daarentegen pas geconfronteerd met de inhoud en motieven van de bestreden beslissing op het moment waarop deze haar ter kennis gebracht werd middels betekening, 5 en een half jaar na datum. De feitelijke situatie van de verzoekster is in deze periode gewijzigd, in die zin dat zij inmiddels 7 jaar onafgebroken in België verblijft, onafgebroken gewerkt heeft, ingeburgerd is en het Nederlands onder de knie heeft, en zich reeds sociaal getoond heeft ten opzichte van haar medemens. De verzoekster heeft een stabiel leven opgebouwd. Op moment van het nemen van de bestreden beslissing anno 2011 was verzoekster reeds alles in het werk aan het stellen om een stabiel, onafhankelijk leven te kunnen lijden, rekening houdend met een eventueel nakende echtscheiding – hoewel dit niet onmiddellijk haar wens was of is –, doch 5 jaar later is verzoeksters situatie nog méér gestabiliseerd en wegen de in acht te nemen criteria van artikel 42quater, §1, derde lid Vw. thans nog harder door in een afweging of haar verblijfsrecht wel of niet zou dienen ingetrokken te worden.

Verzoekster vraagt uw Raad niet om zich in de plaats te stellen van de verwerende partij wat betreft het in rekening nemen en afwegen van de persoonlijke situatie van verzoekster ten opzichte van de mogelijkheid om aan haar verblijfsrecht een einde te stellen, doch wil er de aandacht op vestigen dat de feitelijke situatie van verzoekster op moment van het nemen van de beslissing en op moment van betekening aan de verzoekster, relevant gewijzigd is. Dat de feitelijke motieven waarop de bestreden beslissing gesteund is, op moment van betekening aan de verzoekster hopeloos achterhaald zijn.

Dat het manifest onredelijk is dat verzoekster thans geconfronteerd wordt met – de gevolgen – van een beslissing genomen op basis van een feitelijke situatie, die ongetwijfeld anders zou beoordeeld worden indien zij vandaag zou genomen worden.

Dat verzoekster reeds sinds oktober 2010 feitelijk gescheiden leeft van haar echtgenoot en pas 5 en een half jaar nadien geconfronteerd wordt met een beslissing die haar verblijfsrecht intrekt op grond van deze 'feitelijke scheiding'. Verzoekster kon er in al die tijd rechtmatig van uitgaan en zelfs op vertrouwen dat het gegeven van feitelijke scheiding haar verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie/Belg niet in het gedrag zou brengen.

Dat het betekenen van een beslissing, 5 en een half jaar na het uitvaardigen ervan, minstens een fout is in hoofde van verwerende partij, die niet aan de verzoekster kan verweten worden."

2.2.2. De Raad benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing beschikte of kon beschikken (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). De Raad dient zich voor de wettigheidstoetsing van een administratieve beslissing te plaatsen op het ogenblik van het nemen van deze beslissing. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Het gegeven dat een administratieve beslissing pas ruim vijf jaar nadat deze beslissing werd genomen ter kennis werd gebracht, getuigt van een gebrekkige opvolging van de situatie van de betrokkene door het bestuur, maar vermag in principe niet terug te slaan op de wettigheid van de beslissing (RvS 8 mei 2008, nr. 182.753). Een gebrek in de kennisgeving tast de wettigheid van de beslissing niet aan (RvS 21 oktober 1993, nr. 44.631; RvS 16 februari 2004, nr. 128.173). Verzoekster maakt in casu niet aannemelijk dat zij dienstig kan verwijzen naar feiten die zich hebben voorgedaan, of een feitelijke situatie die zich voordoet, nadat de bestreden beslissingen werden genomen en waarvan verweerder op het ogenblik van het nemen van deze beslissingen geen kennis kon hebben, om een schending van het redelijkheidsbeginsel dan wel het vertrouwensbeginsel aan te tonen. Zij steunt zich verder op een wettekst, met name van artikel 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet, die op het

ogenblik van het nemen van de bestreden beëindigingsbeslissing nog niet als dusdanig bestond. De Raad stelt vast dat verzoekster in gebreke blijkt met concrete argumenten aan te tonen dat verweerder bij het nemen van de thans bestreden beslissingen in het licht van haar feitelijke situatie op dat ogenblik kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld of op dat ogenblik enig gewettigd vertrouwen in haren hoofde zou hebben miskend. Een miskenning van het redelijkheidsbeginsel of van het vertrouwensbeginsel blijkt niet.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS